

strøg sig uroligt med Haanden gennem Haaret. Han deltog ikke i Sangen og følte sig i det hele ikke rigtig vel til Mode. Den skumle, mørke Sal, de mange frittende Blikke, Væver Hansens prosaiske Indledningsord og denne larmende, uharmoniske Sang havde i Øjeblikket bragt ham ud af Stemning.

Desuden pintes han af Samvittighedsskrupler, fordi han — paa Grund af et uberegneligt Uheld — ikke havde faaet Lejlighed til at meddele Provst Tønnesen, at han agtede at tale her i Dag. Med Vilje havde han opsat indtil det sidste Øjeblik at give Provsten nogen Meddelelse herom, ligesom han havde bedet Væver Hansen ikke offentlig at bekendtgøre Mødets Afholdelse, for at ikke Tønnesen skulde faa Tid til at udvirke et lovformeligt Forbud mod hans Deltagelse. Men da han, kort før han forlod Præstegaarden i den nævnte Hensigt havde opsøgt Provsten, var denne tilfældigvis en halv Time i Forvejen taget bort for at besøge en af Nabopræsterne.

Under disse Forhold havde han fundet det rigtigst i det mindste at bringe sin Meddelelse til Frøken Ragnhild, med hvem han efter Sammenstødet ved Præstegaardens Aftenselskab atter havde forliget sig, skønt den gamle Fortrolighed ingenlunde havde ladet sig genoprette. Frøken Ragnhild havde vist langt mindre Forundring, end Emanuel